

ЖАНА: /излиза/

СЦЕНА ВТОРА

Шарие и Жанъ

ШАРИЕ: /на Жанъ, слѣдъ мълчание/ Виждате ли, Жанъ? Азъ обичамъ много своята дщеря.....

ЖАНЪ: Защо?

ШАРИЕ: Защото е смѣшно и страдамъ!

ЖАНЪ: Я гледай!

ШАРИЕ: Ето, миналата вечеръ..... Вий бѣхте останали самъ съ нея, втѣгала на тази стая..... Вие си шепнахте въ тъмнината..... вие бѣхте единъ до другъ..... Азъ не зная какво тя вие казвала..... Единъ мигъ ви е прѣгърнахте.....
нежно.....

ЖАНЪ: Вие тамъ ли бѣхте?

ШАРИЕ: Естествено! Азъ съмъ всёкога тамъ, кждѣто не би трѣбовало да бѣда!..... Е, добръ..... срамно да се признаешъ..... Но то бѣше по-силно отъ менъ..... азъ изпитахъ..... Какъ да ви кажа... нѣщо като чувство на завистъ..... на ревностъ.